

БЪЛЮ И ЛИСА.

Една лѣсица се научила да ходи всѣка нощъ въ единъ курникъ да краде кокошчици. Стопанинътъ, на когото били кокошкитъ, узналъ за това нѣщо, ископалъ една дупка прѣдъ курникътъ, гдѣто си спали кокошкитъ и поставилъ кучето си да лежи въ нея и да ги пази отъ лѣсицата. Космитъ на кучето били бѣли, та за това го наричали „Бѣлю“.

Вечерта, както всѣка вечеръ, дошла лѣсицата и се приближила до курникътъ; тя съгледала, че нѣщо се бѣлѣе прѣдъ вратата му и си рѣкла на ума: „Охъ, дали това не е Бѣлю? . . . но като не искала ея вѣрва, че е Бѣлю, ти сама се разубѣждавала и казвала: Да е Бѣлю . . . главица би ималъ! — Не, не е Бѣлю, бѣлъ камъкъ е.“ Помръднѣла опашка, запрѣла се и рекла: „Дали не е Бѣлю?“ Лѣсицата треперала отъ страхъ, но много била гладна, а кокошкитъ сладки. Помислила, помислила и рекла: „Да е Бѣлю . . . ушенца би ималъ! — не, не е Бѣлю, бѣлъ камъкъ е.“ Помръднѣла опашката си и пакъ пристѣпила една крачка и се запрѣла: „Охъ, дали е Бѣлю? . . . Да е Бѣлю . . . оченца би ималъ! не, не е Бѣлю, бѣлъ камъкъ е.“ Мѣтнѣла опашката си, пристѣпила, пакъ се запрѣла и захванѣла: „Да е Бѣлю ю . . . устенца би ималъ! — Не, не е Бѣлю, бѣлъ камъкъ е.“ Мръднала съ опашката си, пристѣпила и пакъ рекла: „Да е Бѣлю . . . опашка би ималъ. — Не, не е Бѣлю, бѣлъ камъкъ е.“ Пакъ мръднѣла съ опашката си, пристѣпила и се спрѣла и пакъ рекла: „Да е Бѣлю . . . помръднѣлъ би. Не, не